

ВЕЛИКИЯТ ДЕНЪ

Народното събрание въ Оборище реши да обяви възстанието. Не можеше повече да се чака: отъ всѣкжде идѣха известия, че народътъ е готовъ и че революционниятъ ентузиазъмъ е обхваналъ старо и младо. Другитъ революционни окръзи съобщаваха, че броя на въоръженитъ вече възстаници достига хиляди, че по селата хората захвърлятъ вече фесовецъ и пѣятъ бунтовни пѣсни и че байряцитъ сж вече ушити и само остава да се развѣятъ, за да се нареди цѣлиятъ народъ задъ тѣхъ и да смѣкне въковнитъ си робски вериги.

Апостолскиятъ съветъ на IV революционенъ окръгъ въ Панагюрище повѣри на Панайотъ Волова, Тодоръ Каблешкова и Георги Икономова водачеството на възстанието въ Копривщица.

Преди да тръгнатъ, Георги Бенковски имъ каза:

— Азъ нѣмамъ вѣра на копривщенскитъ чорбаджии. Тѣ сж първитъ, които бихъ окачилъ на вѣжето! Внимавайте да не бжде проиграно народното свято дѣло!

Тримата воеводи заминаха да изпълнятъ великия си дългъ.

Следъ нѣколко дни възстанието въ Панагюрище избухна. Куриери полетѣха къмъ всички краища на IV-я революционенъ окръгъ, за да разнесатъ кървавото въззвание за бунта на поробенитъ българи.

Минаха нѣколко дни. Борбата на панагюрци започна. Пламнаха и сѣсѣднитъ села. Хавърковатата чета на Бенковски летѣше отъ село на село, вдигаше народа, вдѣхваше вѣра въ душитъ, а звѣна на черковнитъ камбани призоваваше всички за великата борба.

Само отъ Копривщица нѣмаше никакво известие. Щабътъ на възстанието не знаеше какво става тамъ. Тежко съмнение глождѣше душата на Бенковски.

— Тука има нѣщо нечисто, — викаше той, мраченъ и сърдитъ. — Иначе до сега Каблешкова поне трѣбваше да се обади!

Другаритъ му отъ щаба сжщо бѣха завладяни отъ мрачно предчувствие. Въ панагюрско горѣха вече селата, кръвта се лѣеше, а отъ Копривщица нѣмаше никаква вѣстъ.

И ето: отъ тамъ пристигна куриеръ. Всички скочиха.

Човѣкътъ, задѣхванъ, застана предъ воеводитъ:

— Нося ви лоши известия отъ Копривщица! — Той се спрѣ да си поеме дѣхъ.

— Казвай, по-скоро, казвай! — чуха се нѣколко дружни гласове.

— Дѣлото въ Копривщица е предадено! Апостолитъ, щомъ получили кървавото въззвание, вдигнали народа и завзели селото. Десетъ дни възстаницитъ сж държали Копривщица. Но лошитъ известия отъ Панагюрище стигнали до ушитъ на чорбаджитъ. Тѣ се разшетали между селянитъ, разколебали душитъ на страхливитъ и ги насѣскали срещу апостолитъ и първенцитъ на възстанието. Предателитъ заградили къщата, кждето билъ щаба, хаанали Каблешкова, Волова, Икономова и още трійсетина тѣхни вѣрни другари и ги затворили, за да ги предадатъ на войската. Тежко, братя! — въздѣхна куриерътъ. — Чорбаджитъ заплювали воеводитъ и имъ давали да пиятъ пикочъ, вмѣсто вода! Дори и чичото на Каблешкова билъ между хулителитъ!

